

USA – LOS ANGELES 13. júl 2026

Až na odtrhnuté koliesko na novom Millinom kufri išlo všetko ako po masle. „**Mám taký čudný pocit, že sa niečo stane,**“ informovala ma Milla hneď na začiatku celého výletu. Mne stačilo, že sme mali stráviť 12 hodín v lietadle. Pozrela som si asi 4 filmy, len, aby i čas čo najrýchlejšie prešiel. Deti tak isto. Slávi si aj trochu zdiemol.

O 13h miestneho času sme vystúpili do zasmogovaného Los Angeles a postavili sa do dlhého radu na migračnú kontrolu. Keď sa pán spýtal, či máme nejaké jedlo, iba som preglgla. Každé z detí si nabalilo svoje krabičky....aby počas letu nezomreli od hladu. Polícia ma odvieďla pekne krásne dozadu a musela som povytáňovať všetky: Millinu malú, kde mala vajíčka, Millinu veľkú, kde mala šunku a zeleninu, Millin sáčik s nedojedeným jablkom, odpad a 3 obrovské šťavnaté jablká. Keď sme skončili, pani mi dala radu nabudúce všetko vyhodiť v lietadle....

Tak. Teraz už stačilo iba nájsť autobus, ktorý sa predral cez hustú letiskovú premávku k požičovni áut, kde si Slávi sadol spokojne do priestranného čierneho vanu.

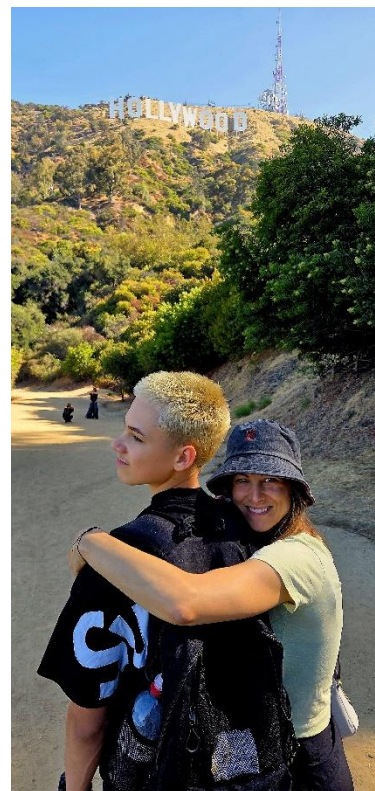
„**Aha, Target, pod'me nakúpiť, prosííím....**“ ozvalo sa zanedlho zborovo, ako sme prechádzali plnými ulicami z letiska. Vypustili sme kobyľky do obchodu. O chvíľu sme mali plný košík „**toho, čo na Slovensku nie je dostať**“.

Slavomír zdvihol obočie a snažil sa predýchať nákup pozostávajúci z: práškové arašidové maslo, chia semienka, Barbel's proteínové tyčinky, či kilové balenie cukríkov Jollie ranger. V rukách držal cestoviny a bolónsku omáčku v skle a radšej si zahryzol do jazyka. Vlastne bol celú cestu veľmi pokojný. Musím ho pochváliť.

Byť v strede Korea town je pekný, nový a objekt je vybavený telocvičnou a na streche je kopec rastlín a sedačiek. Tato sa najedol cestovín a zaľahol. Už o piatej poobede, kým ja s deťmi som ešte pobehala po okolí. „**No, musím povedať, že táto časť LA sa mi nepáči. Je tu špina, smrad a samí Neameričania,**“ konštatovala Milla. Mala pravdu, žiaden americký sen, iba chudoba.

Utorok 14.7.2026 - Hollywood

Podľa 9 hodinového časového posunu som sa zobudila o pol druhej ráno vyspatá. Po 5 hodinách. Snažila som sa ignorovať zvuk sirén na ulici a podarilo sa mi zaspáť, až kým nás o 7 hodine nezačal tato budiť. Na raňajky som vyskúšala zo všetkého čo deti kúpili: „**bez cukru, bez tuku, bez konzervantov a neviem čoho ešte.**“ Pamätám si, že keď som bola v USA pred 25 rokmi, tiež som sa pásala na takýchto produktoch 4 mesiace a prišla som domov o 10 kg ťažšia.

Ako prvá zastávka dnes bolo značenie Hollywood na kopcoch. Ešte nebolo tak teplo, keď sme zaparkovali auto pri poslednom dome, odkiaľ sa ťahal trail s dĺžkou okolo 6 km. Nechcelo sa nám šliapať až hore nad písmená. Ale aj tá hodinka, čo sme tam strávili stála za to. Prašná cesta viedla cez nevysoký porast a čím sme boli vyššie, tým bol nápis krajší. Dobre sme sa nasmiali. Má pocit, že spokojnosť sa dala krájať.

Nasledoval Hollywood Blvd. S hviezdami slávnych ľudí. Tu už bola cítiť stúpajúca teplota. Aj keď bolo iba 22°C, pocitovo bolo omnoho viac. Slávi zahlásil:

„Kto nájde prvý Johna Travoltu, vyhráva 5 EUR.“

Nadšenie by aj bolo, ale teplota ho upražila. Úprimne, asi 99% mien som nepoznala ani ja..... Nespravili to ani postavičky Spidermana, či Mickeho, čo tam pobežovali

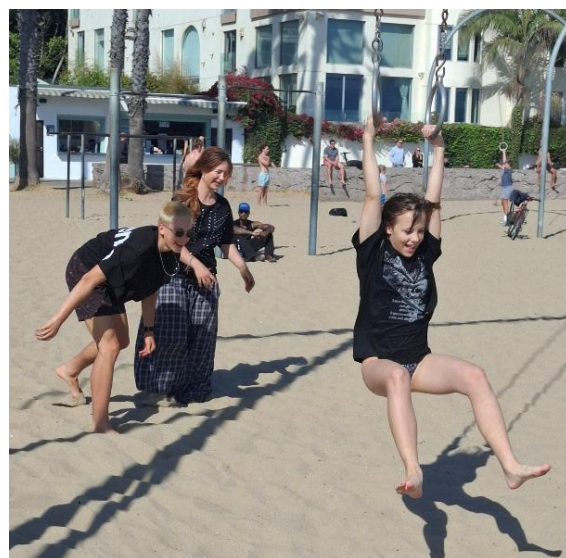

a ťahali ľudí do múzeí, na predstavenia a obchodov. Vôbec som si nepamätala, ako ošumelo pôsobili všetky ostatné budovy. Millu potešili aspoň krídla, ktoré mala v zozname miest, čo chcela navštíviť.

Arlieho vybraná destinácia bol second hand na oblečenie GOODWILL. Našli sme jeden v Beverly Hills. Ulice boli čistejšie, ľudia menej rôzni a domy krajšie. Bohatá štvrť, vysvetľovala som deťom. No, bol sklamaný. Čakal, že sa tu bude kupovať oblečenie na váhu, za pár dolárov, ale ceny boli na každom kúsku a výber pre mužov bol menší ako pre ženy.

Tak sme zakotvili na pláži Santa Monica. Tato sa tešil, že si pôjde zabehať a deti trávili dosť času na ihrisku pre športovcov.

„Výborne sa tu behá,“ oznámil nám tato po 12 km, mokrý ako myš. Skočili si s Gwen do vln.

Streda 15.7. 2026 Universal studios

Kým som dorobila sendviče, uvarili sa vajíčka natvrdo.

„Ak máme vydržať v Universal studios parku celý deň, tak sa musíme pripraviť. Nechcem strácať čas státím v rade na jedlo,“ informovala som nadšencov.

Nebolo to však iba kvôli času, aj kvôli financiám. Jedlo je tu neskutočne drahé.... Zajtra má Gwen narodeniny a nakoniec sme sa zhodli, že ako darček jej dáme vstupenku do filmového parku. Večer som nachystala plán jednotlivých atrakcií, aby sme prešli tie, čo poznáme.

Nadšenie bolo v aute priam cítiť. Síce sme trochu zazmätkovali pri hľadaní parkoviska, ale tato to bravúrne

zvládol a zakotvili sme v garáži Jurského parku. Kontrola netrvala až tak dlho a okolo 9:30 sme vstúpili do sveta Harryho Pottera. Zámok vyzeral byť skutočný. Rýchla jazda na húsenkovej dráhe hneď odrovnala tata a už na žiaden kolotoč nechcel. Do zámku na jazdu, ktorá nás vtiahla do deja, kedy sme lietali s Harrym na metle, som šla iba s Gwen a Arliem. Musím povedať, že to bol zážitok. Jazda sedadlom, čo sa točilo 360 stupňov všetkými smermi, hýbalo, padalo, zastavovalo tak, aby som ani nepochybovala, že to nie je realita. Keď na nás vyskočili pavúky, kričala som aj ja.

„To bolo fantastické,“

prekrikovali sa obaja.

Na Miñonov sme ukecali aj tata. Tentokrát trvalo čakanie na predstavenie pre menšie deti 15 minút. Sedadlo sa hýbalo iba na mieste, nebola to jazda, ale aj tak nás riadne vyhrkalo. Milla znovu čakala vonku, nemá rada kolotoče.

Gwen sa chcela vrátiť na Harryho: *„Ved' mám narodeniny, prosím...“* žobronila.

Arlan bol medzitým už nervózny, chcel ísť do dolejšej časti parku dlhými chodiacimi schodmi. Ako sme sa blížili k 12 hodine, teplota stúpala. Dnes bolo o 10°C viac ako včera. Hneď sme sa zastavili do radu na jazdu cez štúdio Múmie. Slávi s Millou si sadli do reštiky Jurského parku. K Múmii nám rada trvala tak 20 minút. Šla pomaly, cez chodby pyramídy spolu so scénami z filmu. Až mi naháňali strach. Keď sme sadli do sedadiel kolotoču, nastal šok. Prvým 20-30 sekúnd sme mali voľný pád tmou. Jačali sme riadne. Ostatné 2 minúty už neboli tak strašidelné, iba nepríjemné. Hlavne, keď sa objavili chrobáky, ktoré liezli aj na nás.

Milla nás čakala s ideou, dať si na obed: raprоровu nohu - morčacie stehno. Aj ho musela celé natlačiť. Pokračovali sme do Nintendo. No čakacia doba na atrakcie bola 80 minút a teplo bolo na nevydržanie, tak sme to vzdali. Gwen neodolala atrakcii pre najmenších a šupla sa celá oblečená na vodné ihrisko. Nasledujúcu hodinu si žmýkala oblečenie. „Ale mi už nie je teplo,“ informovala nás všetkých.

Do Jurského sveta sme sa nedostali. Čakacia doba nebola ani len naznačená, ale rad dlhočizný. Radšej sme si boli dať znovu Harryho – po tretíkrát. Nevieť ako, ale ukecala som všetkých

na predstavenie Vodného svetu a to stálo za to. Kaskadérske kúsky, darebák potrestaný a ešte aj rekvizity ako v skutočnosti. Predstavenie sa nám páčilo. Mohli sme teda spokojne odísť už o 15h a nie o 21h ako sme predpokladali.

„Ešte stihneme ísť aj do posilňovne,“ tešila sa Milla a spolu s tatom si šli zamakať. „Taký bežecký pás som ešte nemal. Bol rýchlejší ako ja,“ čudoval sa Slavomír po návrate.

Štvrtok 16.7. Joshua tree national park

„Počuli ste v noci strieľanie?“ pýtal sa o 7 ráno Arlie. Už sme boli hore všetci. Hluk z ulice. Pobalili sme kufre, upratali trochu kuchyňu a 6-prúdovou diaľnicou sme opúšťali Los Angeles. Asi po hodine sme deti vypustili pred veľkou predajňou Goodwill.

„Táto predajňa má predávať veci na váhu,“ tešila sa stredná puberta. Predajňa mala desiatky plastových kontajnerov na kolieskach naplnených oblečením, topánkami, taškami a hračkami. Po chvíľke 12 kontajnerov zmizlo a ľudia sa postavili na žlté čiary. Čakali. Hm. Pracovníci vytlačili kontajnery naplnené asi novým tovarom. Ľudia stáli na čiare ako na štarte, až kým nevyšiel povel od pracovníka. Nasledovalo hromadné vrhnutie sa a rýchle preberanie vecí. Stála som v nemom úžase. Väčšina kupujúcich boli mexického pôvodu. Starí aj mladí. Na konci sme odchádzali s nejakými 12-13 kúskami. Odvážili nám ich za 20\$.

Pokračovali sme do Joshua tree národného parku. Mestečká po ceste, ani krajina sa mi nejako nepáčili. V národnom parku bolo riadne teplo – dnes do 41°C, ale aj

tak sme si chceli trochu položiť po obrovských skalách. Bavilo nás to všetkých. Aj joushua stromy – veľké ananásy, ako ich nazval Arlie boli krásne a pichľavé. Cieľ - lebku sme našli, tak ako pred 16 rokmi.

Trasa medzi národným parkom a Las Vegas sa tiahla cez nehostinnú púšť Mojave. Wonder valley „Zázračné údoliea“ s roztrúsenými poväčšine opustenými a polorozpadnutými minidomčekmi, bol projekt z roku 1938, kedy sa vláda rozhodli prenajať 5 akrové pozemky na púšti za 5 dolárov ročne. Podmienka bola – postav si dom, max. do 37m2 – nazvali ich králikárne. Skočili na to hlavne vojaci, čo sa vrátili z vojny, umelci, ktorí chceli žiť boho život a ľudia žijúci v úplnej chudobe. Po čase pochopili, že v púšti sa žije ťažko, vodu ani elektriku nemali a lekári, či školy boli ďaleko. Miesto opustili. Neďaleko sme zbadali aj točiace sa malé tornádo...

Diaľnica je posiatá roztrhnutými pneumatikami. Zasmiali sme sa aspoň pri domčeku ozdobenom kostrami.

Do Las Vegas sme dorazili po siedmej. V Springhills suites máme 1 izbu na 2 noci. Zaparkovali sme auto

a nevieme zaplatiť – platobný web neberie naše slovenské číslo. Nevadí, kašleme na to. Sme príliš unavení. Potrebujeme sa najesť, stačí aj v Mekáci. Gwen s tatom idú ešte do bazéna na streche. Netuším, kde berú energiu.

Následne meníme plán na zajtra. Nikomu sa nechce cestovať za ďalším národným parkom. Ostaneme tu

Piatok 18.7. Las Vegas

Ráno sme už po 7 kuvikali. „*Sme hladní*,“ informovala Gwen za ostatných. Raňajky celkom ušli, aj keď tato by si radšej dal salámu ako palacinky. Deťom sme dopriali návštevu obchodáku Walmart. Čudujem sa odkiaľ berie tato trpezlivosť na nákupy tohto typu, ale mlčím. Pôvodne navrhoval návštevu Dead valley. Bol však prehlasovaný. Dnes by chcel každý voľnejší deň a nesediť v aute. Tak sa išlo cvičiť do gymu na streche.

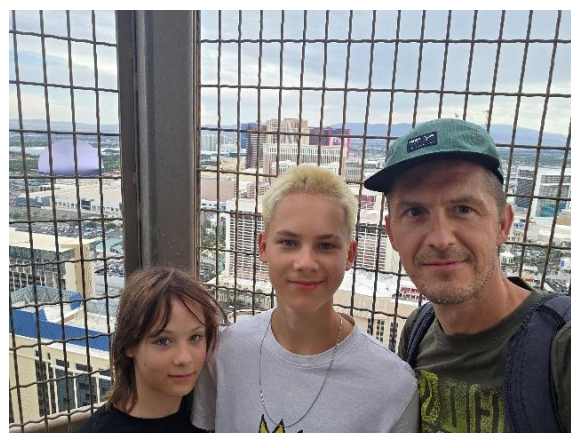
štvrté pri rodiny. Las Vegas je dojná krava vďaka gamblingu a ťažbe zlata, striebra a lítia. Neplatí sa tu daň z príjmu a priemerný rodinný mesačný príjem je cez 12 tisíc \$. Mesto vymyslelo efektívny systém recyklácie 100% vody, ktorá sa využíva v budovách.

„*Nechcel/a by som tu bývať*,“ zhodnotili deti.

Keď sa nám podarilo vytiahnuť potáпку Gwen z bazéna, začalo sa objavovanie Stripu - stred mesta s kasínami, imitáciami miest celého sveta, zábavy a kopcom fastfoodov. Nadšený tato bol dokonca ochotný dať sa vyviezť na vrchol Eifelovky, aby sme si pozreli celé mesto v púšti.

To, čo ma najviac prekvapilo bol nárast vo veľkosti. Za posledných 20 rokov sa populácia takmer zdvojnásobila na vyše 3 milióny. Čo sú ľudia ochotní prijať, ak dobre zarobia....Postavili sa nové

Sobota 18.7. Údolie smrti

To, čo sme si ušetrili, sme absolvovali dnes. Nehceli sme zabiť deň iba samotnou cestou na letisko v LA. Las Vegas nás už ničím viacej nelákalo.

„*No, tak si predsa len pozrieme Údolie smrti,*“ tešil sa tato, keď po amerických raňajkách nakladal kufre do auta.

„*Bude sa vám to páčiť,*“ dodala som. Naozaj som sa tešila. Pri prvej zástavke v Navajo púšti ožili aj deti. Dostali sme sa totižto do známej AREA51, kde sa často objavujú mimozemšťania. Obchodík so suvenírmi praskal tovarom tejto tematiky a nasmiali sme sa riadne.

Horšie to bol po vystúpení na mieste Zabriski point s výhľadom do údolia. Ovalilo nás teplo, ktoré sa neskôr v samotnom údolí vyšplhalo na vyše 46°C. K tomu fúkal horúci vietor ako v teplovzdušnej trúbe. Varil nás v priamom

prenose. Aj napriek nehostinnosti ma prekvapovali farby. Toto miesto je ako maliarska paleta. Od bielej cez ružovú až po zelenú či takmer čiernu. Pri Badwater basin, najnižšie položenom mieste na zemi, nechceli deti prejsť viac ako 50m. Nahnevane ukazovali na tabuľu:

„*Horúčava zabíja. Vonku max. 10 minút.*“

Povzbudzovala som ich, že je to unikát na svete a Gwen mi na to:

„*Tak sem by som dobrovoľne sama nešla. Vieš prečo sa to tu volá Údolie smrti, mama? A ty sem dovlečieš svoje jediné 3 deti. Ďakujeme.*“

Do Golden kaňonu sme vybehli iba my s tatom. V tej teplote sme sa pohybovali rýchlo ako jašteričky, ale aj tak sme vydržali iba niečo viacej ako 10 minút a v aute som bola červená ako paprika. Pokračovali sme stovky kilometrov späť na letisko. Prostredie bolo takmer stále rovnaké. Púšť. Iba

Slávi sa tankoval kolou, aby to dal. 130 km pre cieľom to vyzeralo na úplnú zápchu, no, podarilo sa nám s predstihom doraziť a naložiť sa na MOANA lietadlo spoločnosti Tahiti airplane.

Už iba 8 hodín..... babuším sa do tyrkysovej deky. Asi také sú farby lagún okolo ostrovov.

pribúdali autá. Podarilo sa nám nájsť kemp pri ceste s lavičkami v tieni. Vytiahli sme ráno kúpené citrónové kura vo Walmarte, baby karotku, uhorky, syry a tortily. Také jednoduché ich nakrmiť. Prečo to nie je taj aj v bežnom živote?

Ostávalo nám už iba doraziť cez zápchy na letisko.

Nedeľa 19.7. Francúzska Polynézia alebo v pôvodnom jazyku Fenua

Na Tahiti sme pristáli na čas pred 4h rannou. Ešte 1 hodinu a dostaneme nášho tátoša. Slavomírovi s podarilo rezervovať asi posledné voľné auto na Tahiti. Na Mooree už boli vypredané.

„No, pod’te sa naložiť do nášho veľkého vanu,“ škeril sa na nás tato po 5 hodine ráno.

„Fakt? Máme veľké auto?“ Neverila som. Zastal pred malým bielym Renaultom Kwid. Všetci sme stáli s otvorenými ústami, ale nejakým zázrakom sa nám podarilo napchať dovnútra všetko aj všetkých. Iba sme museli stiahnuť okná, lebo sme si okamžite zarosili predné sklo.

V prístave behali všade kohúty, presne také ako HeiHei v Moane. Plavba z prístavu Papeete na Mooreu trvala 45 minút a vlny hojdali. Bolo okolo 20°C a o 8h ráno by ma do tyrkysovej vody nedostal nik. Keďže rezervácia domu bola platná až od 12h, museli sme doobedie stráviť na verejnej pláži.

Dom so súkromnou plážou bol ako uprostred raja. Celý ostrov tak na mňa pôsobí. Zmes rôznych odtieňov zelenej farbu. Gwen nazvala ostrov „organický“. Vysoké sopečné strmé akoby poolamované kopčiská, týčiace sa nad lagúnami.

Pondelok 20.7. V raji dedinka Tiki Fare Heimery
Chodíme spať so sliapkami. Slnko okolo 18h zapadne a je tma ako v rohu. Ráno vychádza tiež okolo 6h. Takže spať tu budeme dostatočne. Ak sa deti nenamotajú na nejaký seriál na HBO, ktorý tu máme.

Ráno sme vybehli na čerstvú bagetu. Domáci ich robia asi pre všetkých tých Frantíkov, ktorí tu majú letné baráky. Doobeda sme vyskúšali kanoe. Prúd je však silný. Stačí chvíľa a kanoe bolo unášané ako pierko. Aj som mala strach. Na našej pláži sa veľmi šnorchlovať kvôli prúdu nedá. Zároveň asi spôsobuje to, že tu nie je veľa koralov a rýb.

Po obede, ktorý som spravila v teplovzdušnej fritéze sme sa vybrali na túru. Objaviť sme chceli vodopády v džungli. Začiatok bol naozaj nádherný. Rozmanitosť stromov je tu neskutočná. Okrem toho majú niektorí miestni plantáže priamo v kopcoch džungle. Banánovníky s palmami a kopec ananásov, papaya, marakuja, mango, avokádo, guava a taro. Začalo poprchať a o chvíľu liať, ale ako obvykle, netreba sa vzdať. Vysoké stromy nám vytvárali dáždnik. Po 30 minútach v džungli sme došli na koniec chodníčka. Ďalej sa za strmý prúd zurčiacej bystriny nedalo, tak sme sa vracali a skúsili ďalšiu cestu. Medzi papradím sme našli aj kraba pustovníka, úctyhodnej veľkosti. Čo robí v džungli tak vysoko a ďaleko od mora?

„Ved' vlhkosti tu má dosť, na čo more,“ odpovedal Slávi.

Po 45 minútach sme sa dostali na miesto, kde sa bolo treba štvorať za pomoci lana. Mne to nevadilo a pokračovala by som. Dokonca nás neotravoval žiaden hmyz. To už Milla odmietla. Boli sme celí mokří. Pre mňa bolo počasie ideálne. K vodopádom to bolo už asi len kúsok.

„Nevadí. Prídeme znovu,“ zahlásil tato.

Po ceste domov sme sa zastavili u miestnej pani a kúpili červené banány a plnú tácku marakuje. Nezabudli sme ani na kokos pre Gwen – coconut baby.

Oproti jej domu sa nachádzala nejaká socha. Nazvali sme ju Maoui. Príjemne sme sa unavili. Deti sa potrebovali ešte vyjašiť po zotmení. Na pláži našli veľa krabov. Spoločnosť im robil „náš“ pes. Vyzerá, že je špecialista na likvidáciu krabov všetkých veľkostí. Deti sa skryli pod dom a búchali nám na okno, aby nás vystrašili. Oplatili sme im to vypnutím svetla. Tma ako v rohu. Tato nenápadne vyliezol cez kúpeľňu a nastrašil ich. Ich výkriky boli počuť asi po celom ostrove.

O 20h už tato leží v posteli. „*Som sliepka*,“ tvrdí. Je fakt, že má teraz 2-fázový tréning. Beh ráno aj večer. Zato ráno už o 7h kikiríka a beží na čerstvú bagetu.

Utorok 21.7. Pláž Temea

„*Taký dlhý spánok ti prospieva. Aj vtipná začínaš byť*,“ okomentoval tato výsledok dlhého spánku. Heiheiovia síce kikiríkali od 2 ráno, ale dá sa ich ignorovať. Dnes sme chceli iba objavovať pláže, kde by sa dalo šnorchlovať a vidieť aj nejaký podmorský život. Ešte predtým sme si stihli objednať na zajtra výlet za veľrybami. Cesta autom okolo ostrova je dlhá 60 km a vedie po jedinej hlavnej ceste, ktorá tu je. Nedá sa zabúdiť. Miestami ponúka aj pekné výhľady. Za tými krajšími si však treba prejsť džungľou.

Vydali sme sa na východ ostrova

a pláž Temae, kde sa malo dať vidieť aj raje, čo žraloky. Po ceste sme si dali obed v miestnom stánku. Síce skôr fastfoodového typu, ale hovädzinka bola dobrá. Pláž Temae s bielymi úlomkami koralov je dlhá, preto sme nemali problém si nájsť miesto. Voda je priesvitná a teplá. Aj keď sa nájdú turisti, ktorí po vstupe do vody poznamenávajú: „*Táto voda je príliš slaná pre moje oči*.“ Deti sa z toho komentáru šli

popukať od smiechu. Je jedno, či sa tu rozpráva francúzsky, či anglicky, rozumejú. Ani neviem, či si uvedomujú svoju jazykovú výhodu.

Voda má príjemnú teplotu. Dokonca mám pocit, že je v nej teplejšie ako vonku, kde je 25°C.

Zatiaľ sme viac ani nemali. Preto zatiaľ ani nepoužívame

ochranný krém. Deti si šnorchlovanie užívali. Gwen bola najprv nespokojná kvôli prúdu, čo bol aj tu silný. Ale aspoň unášal opačným smerom, ako pri našom domčeku.

So Slávim sme si zaplávali ďalej od pobrežia v nádeji, že uvidíme nejaké raje a žraloky. Ale okrem rýb a koralov v dosť mizernom stave, bola voda prázdna. Niektoré koralové boli ešte farebné, ale predpokladám, že ich zničili motorové člny. Na pláži boli celé vrstvy ich bezfarebných úlomkov. Niektoré z koralov vyzerali ako mozog, tak sme sa riadne zasmiali, keď sme dali deťom otázku: „*Kto má väčší mozog?*“

Streda 22.7. Stretnutie s vráskavcami

Museli sme vstať skoro. Arlie si pripravil svojich 5 vajíčok na panvici a po raňajkách som mu aj Mille dala polku Kinedrilu. Cesta k Enjoy Boat Tours lodi trvala iba 10 minút. Vedeli sme, že iba 2 z nás budú skákať do vody, aby si zaplávali s vráskavcami. Od minulého roku platí na Moore striktná regulácia – na 1 lodi môže byť max. 6 osôb, ktoré skočia na otvorenom mori k veľrybe, ostatní môžu iba pozorovať. Na lodi nás bolo zrazu 10. Niektorí turisti si nevšimli, že si objednali lacnejšiu verziu na pozorovanie, tak sme a vrátili, aby sme nespokojencov vyložili.

Po 20 minútovom chaose sme vyrazili. Loď bola pre max. 12 osôb a na vlnách nás riadne plieskalo. Behom 15 minút sme mali 2 dievčatá prehnuté cez bok. Arlanovi bolo tiež špatne. Keď sme sa po nejakých 30 minútach dostali do blízkosti 2 veľrýb boli sme 8. loď v poradí. Ďalšie nové pravidlo. Naraz môžu byť okolo veľryby

iba 3 lode, vo vzdialenosti nie menej ako 100m. Ostatné lode musia čakať, kým turisti skončia. Niekedy sa stane, že ostanú vo vode aj 3 hodiny a ostatné lode majú smolu. Snažia sa však spolupracovať a dávať priestor všetkým. Naš argentínsky sprievodca nás zatiaľ skúšal, koľko toho o vráskavcoch vieme. Tie Polynézske sa vracajú presne na to isté miesto, kde sa narodili. Na južnej pologuli je momentálne zima. Vtedy okolo Antarktídy nie je potrava, preto sa vracajú do svojho rodiska. Aby nepomrzli, pári sa, alebo rodili mláďatá.

Po 30 minútach prvá skupinka lodí odplávala a išla druhá. Bolo jasné, že Arlie do vody nepôjde. Medzitým vracali cez bok už 3 dámy. 2. skupina skončila a prišiel náš čas.

„*Všetci sa pripravte a sadnúť na boky. Keď dám signál, suchnete sa do vody. Žiadne splechotanie!*“ dával pokyny kapitán.

„*Teraz!*“ zakričal a šupla som sa s plutvami a vestou do vody. Ani som necítila, či mi je

zima. Vďaka adrenalínu z inštrukcií:

„Všetci sa v držite za mnou. Vytvoríme veľkú guľu. Nikto nepláva predomnou. Ak by prišiel žralok, som prvý a dám mu okúsiť plechovú konštrukciu kamery. Nebude mu chutiť a dá nám pokoj.“

V plechovej konštrukcii mal nasadenú kameru a foťák. Posledné napadnutie tu mali v 2019, kedy pacifický žralok jednej Francúzske odkusol obe ruky a prse. Vo vode sme sa sformovali za vodcu a začali plávať cez veľké vlny. Preplávať 100 m k veľrybe dá dosť zabráť. Sledovala som Millu, aby som ju nestratila. A vtedy sa objavili. 2 vráskavce – tínedžeri, okolo 5 rokov a 12-14 metrov. Nechali nás popozerať a pohli sa ďalej. No, plávaj za veľrybou! Aj keď s plutvami, tak nestačíš. Práve,

keď zmizli, objavilo sa 5 zvedavých delfínov. Bola som na kraji skupiny. 1 si ma prišiel pozrieť z blízka. Asi si preskenoval, čo mám za raňajky v žalúdku.

Bolo sa treba vrátiť na loď. Nemá zmysel veľryby naháňať. V loďou sme sa znovu priblížili. Čľup a plávali sme za povelov inštruktora: **„Rýchlejšie!“** Už som ani nedúfala, keď sa objavili priamo pod nami. Väčšia sa obrátila dokonca na chrbát a zvedavo nás spozorovala. Vyzerali sme asi ako 7 malých pomalých rybiek.

„Ak sa teraz rozhodne si ísť hore skočiť, tak je po nás,“ pomyslela som si a Milla sa priblížila ku mne. Počuli sme ako sa medzi sebou dorozumievajú. Milla neskôr vyhlásila, že to jej rozprávali, aby sa vrátila znovu 😊 Po nejakej chvíľke sme už neboli zaujímaví a pomaly sa presunuli k lodi, kde sa 1 vyhodila a pekne sa pleskla o hladinu. Aj Arlie bol teda spokojný.

Nadšení sme sa vyštverali na loď a spustili kakofóniu trmi-vrmi dojmov. Zuby mi cvakali od zimy. Vracali sme sa späť a prenechali miesto ďalším lodiam. Presunuli sme sa ešte do lagúny, kde sme si zaplávali so žralokmi a rajami. Milla ich naháňala ako odušu.

Pri návrate sme rozprávali 1 cez druhého. Tato bol spokojný. Nešiel = negral. S Gwen si spravili výlet ku koralom. Užila si šnorchlovanie. Videla veľa rýb a doškriabala si nohy o koral. Poobede sa mi stále všetko hojдало. Radšej so si ľahla na gauč, keď tato prišiel s nápadom zopakovať si včerašiu túru. Tentokrát ju však dokončiť až na vyhlídku „3 kokosy“. Či som sa dala nahovoriť? Jasné.

O chvíľu sme rezkým tempom šliapali rovnakú cestu. Po 5 minútach som bola mokrá ako myš. Výstup z 0 na 450 m n.v. nám zabral 1,5 hodiny a posledných 40 minút bolo tak strmých, že sme išli po štyroch alebo používali laná. Stačil zlý krok: „*Letíš dolu a bude sa ťa ťažko hľadať*“, smial sa Slávi.

Neustále som rozmýšľala na parazitickými hubami, ktoré tu napádajú hmyz a nútia ich nervový systém, aby sa zvierat dostalo na vlhké miesto, kde mu huby prerastú telo. Vždy, keď som sa musela chytiť práchnivého stromu, rýchlo som odťahovala ruky.

Všade to voňalo po hnilobnom rozklade džungle. Výhľad zhora bol pekný. Stál za tú makačku.

Preto sme si dopriali aj dobrú večeru v reštaurácii O2 COCO. Ja som šla do miestnej špeciality - surovej ryby v kokosovom mlieku a zeleninou. Milla mala šalát so surovou rybou a Arlie tatarák. Tato s Gwen radšej stavili a klasiku a mal dobrý domáci burger a hranolky.

Štvrtok 23.7.

Dnes som sa zobudila s bolesťou v natiahnutom svale pri lopatke. Bude to vysokými vankúšmi, ktoré nemám rada. 6-hodinová túra na 1207m vysokú Mohiveu sa odkladá. Iba oddych a strečing.

Piatok 24.7. Všetky farby ostrova...

Ráno sa bolo treba pobaliť a presunúť iba o pár km, na severnú stranu ostrova, do nového domčeka Moemiti. Najťažšie sa balili potraviny, hlavne pootvárané a zamrazené. Ako napríklad mega balenie

vafiel pre Gwen. Rozlúčili sme sa s domácimi, ktorí nám darovali mušľové náhrdelníky a vyrazili. Po ceste sme sa zastavili v Ekocentre s múzeom. Najviac sa mi páčila 3D realita v mori, kde som bola súčasťou rastu koralu na koralového útesu. Pri filme o koraloch sa dali spraviť nádherné zábery na rôzne druhy živočíchov, ktoré na nich žijú.

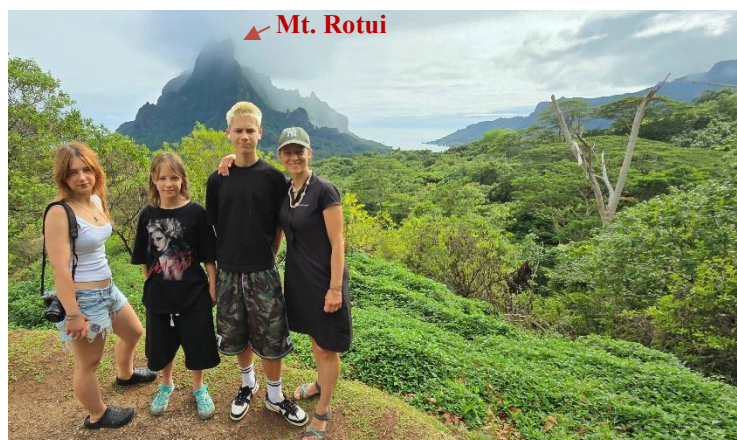
Zastavili sme sa v malej umeleckej dielničke. Francúzsky pár sem pred 40 rokmi prišiel na svadobnú cestu a už neodišli. Ona vyrába šperky a on sochy. Mali naozaj nádherné kúsky a dodávajú do 20 predajní na ostrove. Kúpili sme malé darčeky pre deti. Prívesky v tvare veľrybej plutvy pre Arlieho. Pre Millu aj s miestnou čiernou perlou. Gwenči dostala 2 rovnaké náramky, aby mohla obdarovať aj kamošku. Pýtala som sa šperkáčky, či je život po 40 rokoch na ostrove iný. Povedala mi presne to, čo domáci v predchádzajúcom ubytovaní:

„Prichádza stále viac Francúzov. Pred 40 rokmi nás bolo na ostrove 5 tisíc. Dnes je to 20 tisíc. Pozemky sa rozpredávajú ako teplé rožky. Hlavne počas kovidu narástol záujem. Ukrajuje sa z džungle a už je málo

Neodolala som a spravila z nich koláž. Tak isto aj z kvetov v záhrade nového ubytovania. Moorea by sa dala premenovať na ostrov kvetov všetkých farieb a tvarov. Keď sme vybehli s tatom na objavovanie okolia, našla som ďalšie a ďalšie druhy.

verejných pláži. Novoprišelci sú tvrdí a drzí, nerešpektujú miestnych a ich zvyklosti. Ale pre more a život v ňom je situácia lepšia. Viacej zákonov a viacej ochrany.“

Sobota 25.7. Ako si Gwen sadla na sasanku...

Ráno o 4h som bola schopná vybehnúť a vychytať všetkých kohútov. Prisahám, že ten najbližší bol priamo za oknom a kikiríkal odušu. Tato sliepočka sa zobudil a šiel si rovno zabehať. Plný energie dobehol a rovno sme vyrážali na túru „3 Šišky“. Cesta viedla cez ananásové polia. Je to obľúbená nenáročná túra do 1,5hodiny a asi preto tam bolo toľko áut. Hneď však, ako sme sa ponorili do hustej džungle, stretli sme iba máličko ľudí. Poväčšine Francúzi a Američania. Včera veľa pršalo a zem bola dosť rozmočená.

Bolo si treba dávať pozor na kroky. Džungľa bola svieža.

Asi v polovici cesty sme prechádzali časťou, kde stáli voľakedy posvätné miesta, kde sa odohrávali rituály. Francúzska Polynézia bola objavená asi pred 1000 – 1200 rokmi cestovateľmi z južnej

Ázie. Až v 17. st. objavili Mooreu Portugalci. Dokonale ju zakreslil do máp až kap. James Cook v 1777. Francúzi si ju zobrali pod protektorát v roku 1842 a od 1880 je kolóniou. Odvtedy rastie snaha sa úplne odtrhnúť Francúzska, čo Francúzi postupne museli akceptovať. Dnes má Polynézia aj svojho prezidenta - je hlavou vlády. Francúzi sa jej nechcú vzdať, aj keď je oficiálne prímorskou krajinou pod Francúzskom s vysokou mierou vnútornej nezávislosti. Na konci túry bola hojdačka. Vystriedali sme sa na nej všetci. Za ňou je Mr. Rotui – Beštia.

Doma nás čakali v chladničke stejky. Nakúpili sme ich na niekoľko dní. Majú dobrú cenu - 2 čisté stejky z Nového Zélandu po 150gr stoja polovicu ceny ako 1kg balenie mrazenej zeleniny. K tomu zemiaková kaša a napríklad

osmahnutá cibuľa na masle, či kyslé uhorkya každý je v raji. Ja už stejk nemôžem ani vidieť. Tak isto máme v mrazáku chutné vafle. Po 24 hodinách však nie je Nutella. Kto ju asi zjedol?

Poobede sme si šli poleňošiť na Coco beach. Úzky kúsok bieleho piesku ťahajúci sa 150-200 metrov. V lagúne necítiť silný prúd, tak tu boli rodiny s deťmi. Chvíľu sme si pošnorchlovali, ale voda nebola taká priehľadná. Deti objavili kolónie sasaniek s rybičkami a nevedeli sa ich nabažiť. Až do momentu, kedy sme ich šli vyfotiť. Prišli sme práve vtedy, keď Gwen spadla zadkom do jednej sasanky. Šmykla sa. Okamžite som ju brala von z vody. Držala sa statočne, aj keď ju zadok riadne páľil. Arlan s Millou nevedeli, ako udržať smiech, aj keď si ju obaja poľutovali.

Nemalo zmysel zostávať. Hneď sme všetci googlili: sedieť v horúcej vode, čo najdlhšie, Novalgin od bolesti a Fenistil proti alergii. Horúca voda priniesla úľavu hneď. Musela som ju do nej poslať viackrát. Ale bolesť a pálenie bude pretrvávajúť asi 2 dni a fľaky aj 2 týždne. Takže na kamošku sasanku *Radianthus magnifica* si Gwenu bude asi dlho spomínať.

Nedeľa 26.7. Dobytie Beštie – Aiorana Rotui (Ahoj Rotui)

Keď mi Slavomír včera večer ukázal trek na horu Rutui, tak som mu iba povedala: „*Uvidíme ráno.*“ Kto by dobrovoľne liezol na trek, ktorý nazývajú lezenie, či šplhanie a strávil 7 hodín na užútkom chrbte, keď sa môže zabíť?

Ráno na mňa tato civel v posteli: „*Čakám.*“ Deťom som ešte napísala inštrukcie do Whatsappu, ako zapnúť plyn, aby si spravili obed. Pred ôsmou sme vyrazili. Videla som vzrušenie, čo ho ovládlo. Najprv, sme trochu museli pátrať, lebo nejaký dobrák odtrhol návesnú tabuľu na palme pri ceste.

Stúpanie začalo hneď od začiatku. Behom 30 minút sme boli nad COCO beach a lialo z nás. Zobrali sme 6l vody. Tato ich musel vliecť sám.

Ja som dostala iba foťák, ale aj ten mi zobral, keď som sa prvýkrát šmykla potom, ako sme sa dostali na chrbát hory. Cesta mala medzi 20-40 cm a bolo sa treba sústrediť, aby človek nestúpil mimo. Daň by bola krutá. Slnko páľilo a chrbát neponúkal takmer žiaden tieň. Sem-tam bolo treba liezť po skalách, inokedy boli laná. Pachtila som ako na maratón. Bolo to ako liezť po schodoch.

Slavomírovi sa túra neskutočne páčila. „*Úžasné, nádherné výhľady,*“ nevedel sa dofotiť. Aj mne. Iba som bola ticho, lebo som nevládala rozprávať.

„*Som v top forme. Pripravený na súťaž,*“ vytešoval sa.

„*No, vidíš, čo pre teba nespravím,*“ vydala som zo seba medzi 2 nádychmi. Po 2 hodinách sme mali vypité 3 litre vody. Na vrchol sme sa dostali po 3 hodinách a už dobrú hodinu som sa modlila, lebo zrazy na oboch stranách boli naozaj nebezpečné.

Vrchol bol nádherný. Ak rozfúkalo oblaky, tak sa dalo vidieť na celý

ostrov a tyrkysové lagúny. „*Už nech som v niektorej z nich,*“ hovorila som si. Trochu sme si oddýchlí, zjedli jablká a vyrazili naspäť.

Stretli sme nemeckého dôchodcu, ktorý išiel na túru sám, že ostatní zo skupiny to vzdali už na začiatku ako príliš ťažké.

„*You have a strong girlfriend,*“ povedal tatovi a ja som sa len usmiala. Zostup až tak úžasný nebol. Slnko páliło a nedalo sa nevidieť spády. Začala sa mi točiť hlava. Aj keď som sa snažila dívať iba na cestu a ignorovať priepasť na oboch stranách. Po 12 hodine, keď fúkal teplý vietor, som si potrebovala viacej sadieť, lebo točenie neprestávalo. Tata som aj vystrašila, spomalili sme tempo. O 14h sme vypili 5 litrov a tato mi pomáhal pri prudších kameňoch alebo zlaňovaní.

„*Zoberiem ťa na chrbát,*“ navrhol mi. Ani keby tu dušu vypustím, tak sa odniesť nedám. Dokončím to sama. Pred 15h

sme dorazili k autu. Chcela som si iba ľahnúť, nachvíľku, aby sa prestalo všetko točiť. Dali sme ju Beštiu!

Deti sa už o nás báli. Spravili stejky a čakali, kedy sa zjavíme. Gwenči mi hneď reportovala svoj zadok. Znova Novalgin a Fenistilom.

„*Je to akoby ma pichalo 1000 horúcich ihlích naraz.*“ Sedí iba na hornom zadku s nohami hore.

Večer, keď sme šli spať, tak sa nám obom stále točila hlava a padali sme. Nevedeli sme dlho zaspať, iba sa prehadzovali.

„*Mne to začalo až potom, ako som ťa videl takú odpálenú. Báľ som sa o teba,*“ priznal Slávi.

„*Myslíš, že je to vekom? Ešte sa mi nič také nestalo,*“ pýtala som sa ho malou dušičkou.

„*Jasně. Vekom sa začne človek cítiť menej istý a viacej sa bojí,*“ povedal po chvíľe rozmýšľania, „*pod'me sa radšej najesť, z toľkého točenia som vyhladol.*“)

Pondelok 27.8. Legenda o Rotui a Tahiti

Vôbec sa mi nechcelo opustiť Mooreu. Deti sa zbalili už samé a vyrazili sme ešte na prehliadku Rotui – fabriky na lokálne džúsy a rum. Legenda o Rotui hovorí, že boh zlodejov Hiro a jeho družina prišli z Raiatey na ostrov Moorea, aby ukradli horu Rotui. K jej vrcholu priviazali liany a podarilo sa im odtrhnúť jej špic hory. Boh Pai, ktorého zobudili rodičia, však hodil z ostrova Punaauie kopiju. Tá preletela cez more, prerazila dieru do jedného z vrcholov kopca na Moorey – čím vznikla hora Mou'a-puta – a dopadla na juh Raiatey. Vystrašení zlodeji pred úsvitom

utiekli, no stihli so sebou odniesť aspoň odtrhnutý vrchol. Ten dodnes stojí pri pobreží Opoa a rastú na ňom stromy Ironwood - železné drevo, ktoré inde v okolí nenájdete. Kvety týchto stromov vyzerajú ako hroty kopije.

Fabrika zbiera ovocie od 30 plantážnikov, zamestnáva iba Polynézanov a zaviazalo sa na ekologickú výrobu. Ich džúsy sme pili celý čas. Pozreli sme si celú fabriku a ešte aj ochutnali džúsové novinky, či ja - ananásovo-kokosový likér. Mňamkaaaaa.

Do prístavu sme dorazili akurát, aby sme si kúpili lístky a naložili sa do rýchlo lode. Cesta do prístavu Papeete na Tahiti trvala niečo okolo 30 minút. Počasie nádherné a more pokojné – ideálna rozlúčka s rajom na Moorea. Hlavné mesto sa mi Papeete sa mi nepáčilo. Veľa ľudí, veľa áut.

Hneď pri prístave sme našli mall so supermarketom Carrefour. „*Každý si nájdite obed,*“ zahlásil tato a deti sa rozbehli po supermarkete. Stretli sme sa všetci pri vitrínach s hotovým voňavým jedlom. Milla s Arliem si zobrali poke bows so surovou rybou. Gwen takmer olizovala vitrínu s hranolkami a čerstvo ugrilovanými kurencami. Tato zobral rovno celé kura, ja som doplnila ryžu a puberty odbehli po minikarotky a rajčiny. Sadli sme si v prvom parku na pláži. Gwen kýmila nedojedenou ryžou sliepky, čo okolo pobežovali. Potom sme si len ľahli na trávku, kým deti obdivovali koralové vodočasy. Alebo naháňali sliepky. Dokonca našli aj vajíčko. Vystrašená sliepka od neho utiekla a dievčatá ho chceli zachrániť. Gwen sľubovala, že ho bude ohrievať, aby sa vyliahlo.

O 15h sme odomykali byt vo White beach komplexe. Byt je útulný, nový a cez terasu sa ide priamo k obrovskému bazénu, čo končí tam, kde začína pláž. Piesok na pláži je jemný, ale určite nie biely. Je sivý. S Gwen sme sa hneď nasáčkovali do prázdneho bazénu. Nádhera.

Neskôr deti prešli na pláž. Aj Gwen nabrala odvahu. Pozorne sme popozerali, či niekde zbadáme sasanky, ale nič. S Arliem nasadili okuliare a pustili sa do objavovania. Žiaden prúd ich neľahal. Nerozumiem, ako to, že tu nie je a na Mooree bol všade a tak silný. Tým lepšie, aspoň budem mať väčší pokoj. Nebude ich treba sledovať.

Neustále ku mne doliehalo:
„Wow! Mama, je tu toľko života. Našli sme najnebezpečnejšiu jedovatú rybu – kamenná ryba. A nejakého dlhého hada, čo má namiesto hlavy chápadlá ako sasanka!“
 Hlavne nech nič nechytajú....

Utorok 28.7. Tato naháňa žraloka.... a tiki

Arlie sa ráno zobudil a vybehol rovno do bazéna a hneď si spravil svojich 5 vajec na raňajky. Stačilo si dať iba šnorchel.... zistili sme, že Gwen si zabudla okuliare na mieste, kde ju popŕhlila sasanka. Tatovi sa nechcelo veľmi do obchodu, ktorý je smerom hlavné mesto. Bol behať a hovoriť, že na jedinej ceste, čo sa tu tiahne okolo ostrova je pred našim ubytovaním minimálne 5 kilometrová zápcha. Tá nás prekvapila už včera večer, po ceste na nákup. Nedalo sa nič robiť. Malý ostrov, veľa áut, všetci robia v hlavnom meste.

Vrátili sme sa relatívne rýchlo a naskákali do vody. Deti mali pravdu. Koraly tu žijú a rastú. Asi aj preto, že v lagúnach sa vôbec nepremávajú motorové člny. V podstate je vo vode iba pár

ľudí. Hustota koralov je taká veľká, že sme sa párkrát dostali do slepej uličky a museli hľadať cestu ďalej, ak sme nechceli po koraloch stúpať. Páčili sa mi malé fialové koraly, čo pučali všade okolo. Pred očami sa nám premávali farebné ryby. Arlie videl i murénu. Tato sa zatúlal ďalej a videl i žraloka.

Deti sa až vysilili zo šnorchlovania. Gwen si našla na pláži kámoša kraba. Nazvala ho Rody. Nechal ju robiť, čo chcela. Dokonca si ho dala aj na plávky a Rody na nej spokojne sedel.

História francúzskej Polynézie nie je až taká stará, iba necelých 1000 možno 1200 rokov. Z pôvodných časov sa zachovali posvätné miesta na rituály. Nazývajú sa marae. Okrem svadiieb, pohrebných ceremónií, či vysvecovaní náčelníkov a kňazov, sa tu konalo ľudské obetovanie. V mestečku Parea, vedľa, ktorého sme, boli tieto posledné zaznamenané misionármi v roku 1818. Obetovaných bolo 14 ľudí.

Čo je však zaujímavé, kresťanstvo nevytláčilo pôvodné náboženstvo a vieru v polobohov, ktorí sa nazývajú tiki. Každá dedina má svoj katolícky kostol, niekedy aj protestantský a adventistický 7 dňa. Niektoré majú aj marae s tikim. Tiki je väčšinou zobrazený v sediacej polohe s rukami na bruchu. Pri západe slnka sme vstúpili na pôdu

posvätného miesta Arahurahu. Vychytali sme naozaj nádherné farby. Gwen s Arlanom našli nezrelý banán a Gwen mi oznamovala: „*Chutí ako uhorka.*“ Rýchlo ju spráskala.

Pri večeri na terase s francúzskym vínom mi Slávi rozpráva základné fakty:

- **Počet návštevníkov Francúzskej Polynézie ročne (2025):** 350 000, 75% tvoria Francúzi a Američania
- **Priemerná dĺžka pobytu:** 17 dní (dáva to zmysel, keď sa sem človek trepe tak dlho. Hneď ide otázka na Sláviho: „*Prečo sme tu kratšie ako je priemer?*“)
- **Priemerná mzda:** 1 000 US dolárov
- **Príjem krajiny:**
 - ✓ z turizmu – najviac navštevované ostrovy: Tahiti, Moorea a Bora Bora
 - ✓ exportu z toho:

- ❖ 65% z vývozu čiernych perál,
- ❖ 25% morské produkty (ryby),
- ❖ 10 % tahitská vanilka, noni a esenciálne oleje z kvetov, najmä tiaré – bieleho voňavého kvetu a kokosu. Treba

spomenúť
ovocie **noni** –
vo voľnom
preklade
grckové ovocie
– vonia aj
chutí ako

vracanica, ale má medicínske využitie (antioxidant, podpora imunity, protizápalové účinky, psychická pohoda, prečistenie čriev.....samozrejme, hneď sa pogrcaš...

- ✓ práca v štátnej správe: polícia, pracovníci letiska, administratíva pri pamiatkach.

Streda 29.7. Kvetý a čierna pláž

„Skontrolovala som predpoveď počasia. Azmenila sa, bude celý deň pekne svietiť slnko,“ skočila som na spiaceho tátu. Dnes nevstal na raňajší beh. Zvláštne. „Si unavený?“ vyzvedám. Na to vyskočil a začal všetkých budiť, lebo sa ide na výlet.

Po ceste sme sa znovu zastavili v jaskyni pri pobreží. Vďaka vysokým vulkanickým kopcom, silnému tropickému dažďu a poréznej štruktúre kameňov má Polynézia dostatok sladkej vody. Aj tu sa v jaskyni vytvorila kvapkajúca voda jazero.

Pokračovali sme do Vodných záhrad – malej botanickej záhrady s vodopádom. Podľa recenzií sme si kúpili pri vchode čipsy z ovocia chlebovník. Naozaj boli

kde sa čipsy minuli. Odbehli k ďalšej prichádzajúcej skupine turistov. Záhrada bola krásna. Maxi verzie všetkých tých rastlín, ktoré doma pestujeme a skoro vykapú. Deti dostali privesky z kostí – taký aký sme videli vo filme Moana – mal ho Maui. Symbolizujú: Arlieho – Porohita – večnosť a jednotu a Gwenin háčik na ryby Hei Matau – silu, hojnosť a bezpečné cestovanie cez vodu.

Podarilo sa nám zastaviť vo fabrike na spracovanie tahitského mono'i oleja. Olej vzniká maceráciou pukov kvetou tiare v rafinovanom oleji z čerstvých kokosových orechov. Následne sa do neho pridáva kvetinová vôňa podľa požiadavky. V malom obchodíku fabрики si Frantíci miešali oleje podľa papierového návodu.

dobré. Prilákali okamžite všetkých kohútov z okolia, ktorí nás sledovali až po vodopády,

Nechcela som nič také. Pamätám si, ako som si miešala vlastný parfum v Provencálsku a výsledok smrdel ako osviežovač na záchod. Radšej som si vybrala už namiešaný – s ananášovou vôňou. Monoi olej je symbolom Tahiti a má ho každá žena. Používa ho na vlasy, aby neboli krepovité zo slanej vody, alebo na pokožku. Vedela by som tu stráviť hodiny, ale nikomu sa nechcelo čakať na ďalšiu prehliadku plantáže, kde sa zbierali puky kvetov. To čo som si všimla na uliciach mestečiek – nachádzajú sa tu tabule na zbieranie - výkup kvetov. Najbližšie sa budú vykupovať kvety ibišteka a

Potom nám zostávalo prísť na miesto, kde sa spája Tahiti Nui (veľký ostrov) s Tahiti iti (malým ostrovom). Iba sa tie 2 ostrovy nejako zabudli odseba odpojiť. Na malom Tahiti sme narazili na Carrefour a odchádzali sme s kebabom s hranolkami pre tata a grilovaným kuriatkom, ryžou, mrkvou a konzervou kukurice pre zvyšok. Hneď ako sme sa dostali na čiernu pláž Tautira, vybalili sme na piknikovom stole obed a najedli sa. Už sme si zvykli na takéto piknikovanie. Robia to aj domáci a nik na nás nepozera ako na exotov.

Gwen s Arlanom sa namočili do vody a hneď aj skončili.

„Voda je špinavá, vidíš v nej také čiastočky, akoby plávali v moči,“ informovala nás stredná puberta.

Obaja sadli ofučane na uterák. S tatom sme si cez malý kanál preplávali na opustenú časť čiernej pláže, kde neboli žiadne vyplavované riasy či lístie a užili si vodu. Jasne, že čierna farba neodráža svetlo tak isto a pôsobí

viacej zakalene vďaka vlnám, ale to sa Arlanovi nedá vysvetliť. Neostali sme dlho a vracali sme sa späť. Deti chceli radšej na našu pláž. Oplatilo sa. Videli sme mantu a j raju.

Štvrtok 30.7. Keď v raji fučí....

Dnes to vyzeralo na deň veget bez vody. Vonku bolo zatiahnuté a fúkal silný vietor. Nevadí. Každý si vymyslel svoj program. Ráno nákup. Dúfam, že už posledný, aby sme stihli zjesť všetky zásoby. Každý sa tešil ďalšiemu stejku na obed. Ja som si radšej dala iba mrkvu. Po obede si Milla s Arliem spravili náročný workout. Gwen si uchmatla mačku, ktorá k nám každý deň niekoľko raz príde na návštevu, nechá sa pohladkať a odíde. Určite

niekomu patrí, lebo má nádherne hebkú, vyčesanú srst'. A tato zbieral body v šachu.

Poobede sme sa trochu pomotali po pláži, ale piesok nás štípal v lýtkach a vysoké more nás zastavilo. „*Skúsme*

ísť pozrieť na maják za hlavným mestom Pointe Venus,“ navrhol tato.

Deti chceli mať stále chill, tak sme šli sami. Počasie sa po ceste trochu umúdrilo, ale zabudli sme na zápchy, ktoré idú všetkými smermi.

„*Tak ostaneme v centre,*“ rozhodol tato a mali sme peknú prehliadku cez park. Tie tu udržiavajú krásne. Okrem toho sa mi páči, ako sú niektoré domy pomaľované obrovskými maľbami. Cítiť z nich polynézsku dušu. Čo nás prekvapilo boli otváracie hodiny obchodov. O 17h sú všetky zatvorené, až na pár reštaurácií a barov. Žiaden nočný život s hlasnou hudbou. Zato ráno sa bary otvárajú už o 7h30. No, slepačie návyky.

V Bora Bora reštaurácii sme si dali pizzu a šalát. Na pizzu dali namiesto rajčinovej omáčky asi kečup, tak bola sladká. Ale tato bol hladný. Šalát s krevetami sa dal. Tato sa už tešil, že si pôjde zabehať a pizzu strávi.

Piatok 31.7. Hviezdice

Dnes znovu iba veget. Vietor ustal, tak sme mohli ísť šnorchlovať. Ostala som na pobreží, aby som strážila som obrovské hviezdice, čo ostatní lovili. Tato chcel pôvodne iba 5, ale tak sa im darilo, že som ich o chvíľu mala 8 a kričala som :

„Už stačí, **neviem ich udržať!**“ Vlny mi ich totižto brali. Tak som si sadla po pupok do vody a držala ich nohami.

Tatovi sa okrem hviezdíc podarilo nájsť obrovskú mušľu. Bol v nej slimák.

Všetky hviezdice aj mušľu sme potom vrátili na ťažšie dostupné miesta, aby ich nikto nenašiel. Arlan s Millou videli chobotnicu. „**Najprv si nás pozerala z diaľky a potom, keď sme sa priblížili, tak sa**

pricucla na koral a zamaskovala sa ako koral!“ informovali ma. „**A mala ostne.**“

Zvyšok dňa sa zatiahlo a iba sme skákali do bazéna alebo pozerali filmy. Tie boli naozaj čudné: Midsommar a švédskom kulte, čo žije aj teraz podľa starých pohanských rituálov a na konci obetuje ľudské obete. Myslela som, že je to už história.

Sobota 1.8. Rozlúčka s Polynéziou – Māuruuru (Vd'aka)

Dnes sme sa zobudili do slnečného rána. Akoby ostrov vedel, že odchádzame a chceme si ešte dobre zašnorchlovať. Plávali sme ďalej ako zvyčajne, čo nebolo príjemné ani Gwen, ktorá využíva koral ako záchytné body, keď je prúd príliš silný, ani Mille. Radšej som sa s nimi vrátila, kým chlapi plávali až takmer k drop-off.

„**Je tam veľa veľkých mušlí,**“ oznamoval mi tato, keď si jednu vliekol na breh. Priplával aj Arlie, ktorý bol nejakých 15 minút sám tak ďaleko, z čoho som nemala dobrý pocit.

„Videl som žraloka, tak asi 1,5 metrového,“ utrúsila akoby mimochodom. Sedeli sme spolu na uterákoch a sušili sa.
 „Mama, chce sa ti ísť domov?“

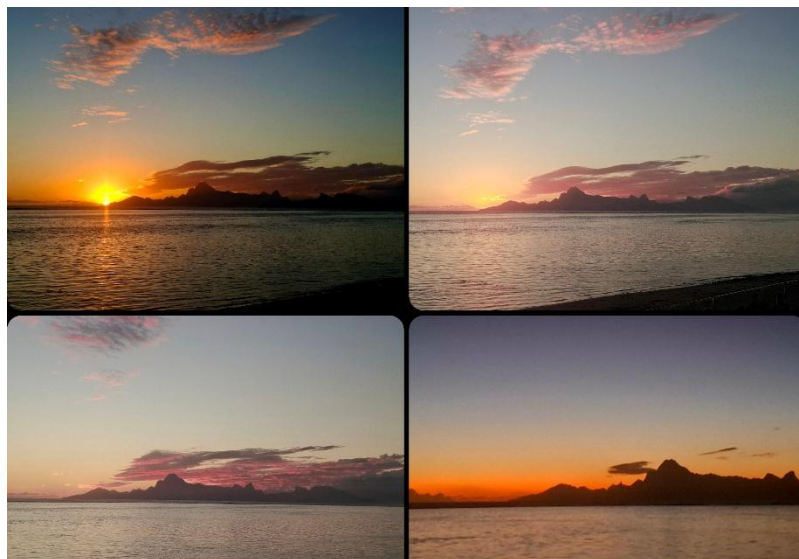
„Nie, nechce sa mi ísť znovu do toho blázninca,“ odpovedala som.

„Ako by si ohodnotila tento výlet?“ pokračoval.

„Na desať z desiatich,“ usmiala som sa.

„Ak by som mohol, tak by som si ho zopakoval ešte raz,“ dodal Shrimpie. To je čo povedať, keď je puberta spokojná.

S tatom sme na miesto, kde malo byť veľa mušlí odpádlovali člnom. Ten sme nepoužili ani raz, až teraz. Na prekvapenie sa s ním jednoducho manévrovalo a vôbec som necítila silu prúdu. Slavomíra bavilo vylovovať mušle. Hlavne: čím viac, tým lepšie. Jedna mohla mať kolo 2 kg a väčšie aj do 3.

oblohu malebnými farbami na rozlúčku.

Letisková kontrola bola rýchla. Mala som dosť času obdivovať maľby lokálnych ľudí, kvetov a ovocia od austrálskej maliarky Taniy Wursig. Naozaj vhodne vybrané, v výrazných farbách. Mala som pocit, že som v tých všetkých odtieňoch doma.

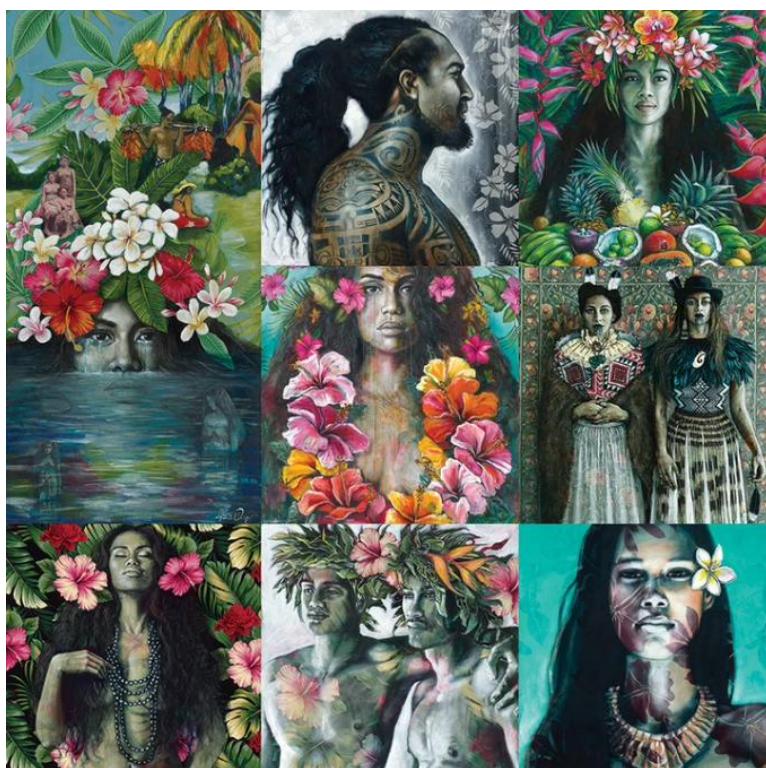
Prvý 8-hodinový let sme ako tak prežili. Slávinovi sa podarilo zadriemať na posledné 2 hodiny. Deti pospali viacej. V Los Angeles sme ľahko našli shuttle bus, čo nás zobral do Embassy suits Hilton. Máme tu posilku, bazén, ale všetci sme zničení. Deti si chcú spraviť kroky do Targetu, kde kúpime večeru a posledné potrebné americké blbosti, kým tato spí ako zarezaný. Nad hlavami nám prelietajú lietadlá. Zajtra už iba 12-hodinový let.

Māuruuru za všetko!

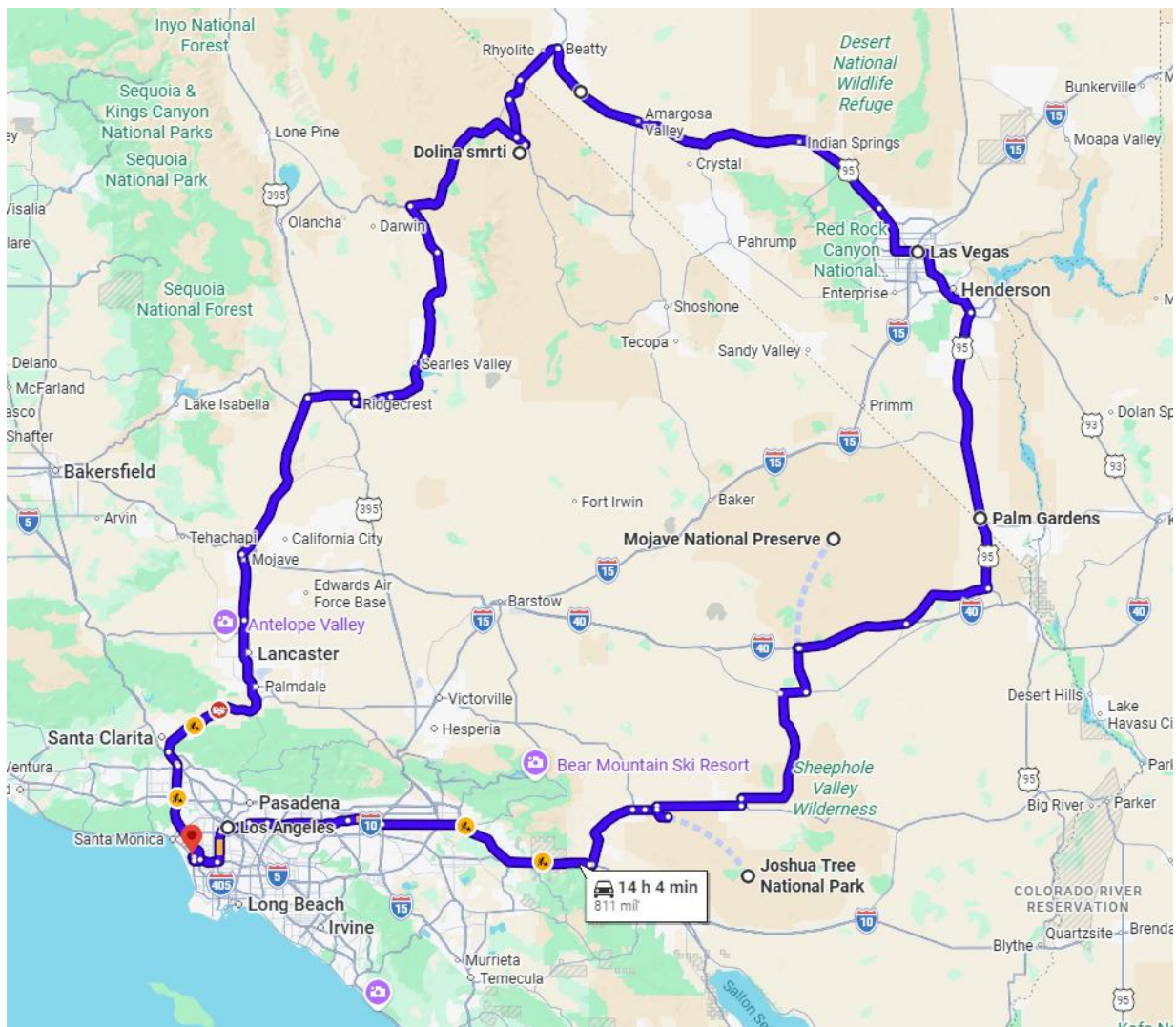

každej bol ešte živý tvor a dávala som si pozor, aby som do otvoru náhodou nevopchala prsty.

Po 15 hodine nám zostávalo sa už iba sa zbaliť. Dala som prať a sušiť posledné veci. Tato vybavil s majiteľmi, že ostaneme za poplatok až do 18h, keďže máme let o polnoci. Ešte som stihla posledný západ slnka, čo sa skrylo za Mooreu a zafarbilo

USA

FRANCÚZSKA POLYNÉZIA

